

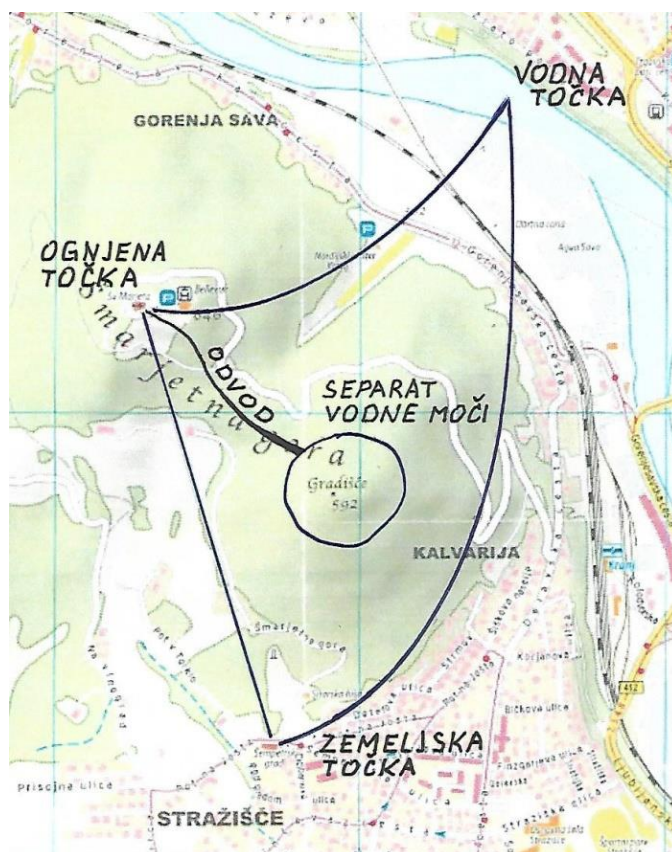
KARNIJSKI TROČAN

Naravne sisteme uravnava kar inteligenca narave sama

Na območju Kranja smo odkrili tročan, ki je deloval že v času halštatske kulture in deluje še danes. S postavitvijo cerkvice na Šmarjetni gori, se je njegovo delovanje še okrepilo. Omenjeni tročan ima zelo veliko moč, način njegovega delovanja pa kaže, da ga uravnava kar sama inteligenca narave in to že več kot 2500 let.

Potek kačjih črt v karnijskem tročanu

Pod Šmarjetno goro pri Kranju smo odkrili tročan, ki je lepo uravnotežen, ima zelo veliko moč (enako kot otok Madeira) in še zmeraj deluje. Sara Alt, Milena Erbežnik Klanšek, Simon Prosen in Franc Šturm smo ga proučevali avgusta, septembra in oktobra 2018. Oglejte si ga na sliki 1.

Slika 1: Samoregulacija moči v karnijskem tročanu.

Kar zadeva naravne moči je za ljudi najbolje, če prebivajo v polju tročana. Če so na voljo ustrezni fizikalni pogoji tročan ustvari kar narava sama. Izoblikuje ga s povezavo treh energijskih potencialov, ki jih imenujemo vodna, ognjena in zemeljska moč, vendar morajo biti ti potenciali bistveno močnejši od okoliških. Če je posamezen potencial prešibak, tročan

ne more nastati, nastane pa takoj, ko ljudje okrepimo prešibko točko. Torej tročan lahko ustvarimo tudi ljudje.

O tročanih in izrazoslovju povezanim s tem znanjem, sta podrobneje pisala Pavle Medvešček – Klančar, v knjigi *Iz nevidne strani neba*, in Andrej Pleterški, v članku *Poliški tročan*, *Studia mytologica Slavica*, IX-2006, str. 43.

Tročan pod Šmarjetno goro smo s sodelavci poimenovali *karnijski tročan*. Zakaj tako? Na tem območju so namreč nekoč živeli Karni, zato je bil tudi Kranj znan kot Karnij, dežela pa kot Karnija.

Tako kot vsi tročani tudi karnijski tročan zajema svojo moč iz vodne točke. V našem primeru je vodna točka najbolj vodnati del reke Save na tistem območju, prikazana je na sliki 1. Tam voda nikoli ne presahne, in od tod tročanu doteka zelo veliko vodne moči, celo nekoliko preveč. Ognjena moč izhaja iz točke, kjer je zdaj cerkvena sv. Marjete na Šmarjetni gori. Ko se vodna in ognjena moč povežeta, se pojavi potencialna možnost za naslednjo točko, zemeljsko moč. Izoblikovala se je v Šempetrskem gradu, na robu naselja Stražišče.

Točke v tročanu se izoblikujejo same od sebe s povezavami, ki jih imenujemo kačje črte. To so črte moči, v omenjenem primeru so široke od pet do deset metrov. Njihova moč je približno stokrat večja od moči v tročanu. To so prave črte moči, katerih potek po zemljišču lahko spremljamo z radiestezijsko metodo. S sledenjem kačjim črtam lahko natančno določimo njihov potek in tudi lokacijo posameznih točk v tročanu.

Separirana vodna moč na Gradišču

Če model tročana (tri kamne) postavimo na ravna tla, so povezave med kamni – kačje črte – zmeraj povsem ravne črte. Pri proučevanju karnijskega tročana pa nas je presenetil potek kačje črte med Šempetrskim gradom in vodno točko v strugi Save. Ta namreč nepričakovano zavija okoli hriba Gradišče. Ravna črta bi sicer morala potekati skoraj natančno čez njegov vrh, vendar se je kačja črta temu vrhu ognila v širokem loku. Zakaj?

V strugi reke Save je vodna točka, v Šempetrskem gradu pa zemeljska točka. Obe točki se po naravnih zakonitostih zelo radi povezujeta. Kakšna točka bi morala biti na vrhu Gradišča, da bi se ji kačja črta ognila? Točka, s katero se vodna točka nikakor noče povezati, to je druga vodna točka. Dve vodni točki se praviloma ne povezujeta. Po teoriji bi morala biti na vrhu Gradišča torej vodna točka, vendar v tročanu doslej nismo našli vodnih točk, saj je njegova osnovna prednost prav porajanje zemeljske moči. V vseh tročanih se izoblikuje zemeljska moč in ta moč polagoma prehaja v ljudi, ki živijo na tistem območju, zato postanejo močnejši, tako kot je zemeljska moč močnejša od seštevka moči v vodni in ognjeni točki tročana. Bistvo primerne okolja za ljudi v tročanu je prav zelo visoka zemeljska moč, ki ljudi okrepi, da postanejo močnejši od naravnih pojavov, ki so jim prej škodili.

V karnijskem tročanu je navzoča zelo velika moč, ki izvira iz vodne točke, in jo omogoča ravno pravšnje ravnotežje moči med vodno in ognjeno močjo. To ravnotežje je ustvarila narava iz dveh delov vodne moči in enega dela ognjene moči. Povsod po karnijskem tročanu

smo izmerili prav tako ravnotežje. Ko pa smo se premaknili na obrežje Save, v bližino vodne točke, smo tam izmerili samo približno 2,7 dela vodne moči. Kam je šel presežek vodne moči?

Ni šlo drugače, kot da smo se odpravili k »osumljencu«, na vrh hriba Gradišče. Pokazalo se je, da so bila naša predvidevanja pravilna. Odvečna vodna moč se izloča na vrh Gradišča. Polje porablja toliko vodne moči, kolikor se je v naravnem razmerju 2:1 zmeša z ognjeno močjo, preostanek pa odlaga na hrib. Tam je vodna moč precej šibkejša od moči v ostalem delu tročana. **Naravni sistem ima torej samoregulacijsko sposobnost.** Velikost polja vodne moči je približno tolikšna, kot je označeno na sliki 1.

Zakaj polje odlaga vodno moč prav na vrh Gradišča? V karnijskem tročanu imamo dva vrha: Šmarjetno goro, ki je višja in bolj koničasta in je na njej močna ognjena točka, in nekoliko nižji in zaobljen hrib, Gradišče. Zato je Gradišče imelo najboljše pogoje, da postane vodna točka. Narava vedno izoblikuje ognjeno in vodno točko drugo ob drugi. Gradišče je torej narava izbrala kot najbolj uravnoteženo možnost za separat vodne moči v sistemu.

Ob našem obisku vrha Gradišča pa se je zgodilo še nekaj nenavadnega: polje v avri enega od nas se je porušilo. To se ne bi smelo zgoditi, saj polje v tročanu pripomore k ravnotežju v človeku in ga ne ruši. Pri podrobnem pregledu sicer šibkega polja na Gradišču, se je pokazalo, da je čustveni nivo polja veliko močnejši od drugih nivojev in ni uravnotežen. V karnijskem tročanu so sicer vsi nivoji, s čustvenim vred, uravnoteženi. Tudi v tem primeru je narava dokazala svojo samoregulacijsko sposobnost. Narava ne čisti samo vidne umazanije, ki jo povzročamo ljudje, temveč tudi nevidno, nesnovno nesnago. V separirano vodno moč na Gradišču je odložila še motnjo na čustvenem nivoju. Od kod?

Če bi prišlo samo do enkratne čustvene obremenitve, bi bilo seveda logično, da bi jo sistem očistil, ne pa stalno hranil na Gradišču, kar nakazuje, da je motnja vključena v sistem. Motnje v sistem vnašajo le elementi sistema. Elementi naravnega sistema pa so polje, točke moči in kačje črte. Kačja črta je edina možnost, po kateri se lahko motnja prenese v neko polje. Poglavitna elementa tročana pa sta vodna in ognjena moč. Zemeljska moč je le skupek obeh. Glede na to, da je vodna moč karnijskega tročana globoka struga Save, je zelo malo verjetno, da bi bila napaka tam, zato smo jo iskali na točki ognjene moči. Tudi vodna moč se meša z ognjeno in to v pravem razmerju, na točki ognjene moči. Logični sklep je bil, da je treba iskati motnjo nekje tukaj, kačjo črto pa pričakovati iz smeri ognjene točke v polje s separatom vodne moči.

Šmarjetna gora – točka ognjene moči

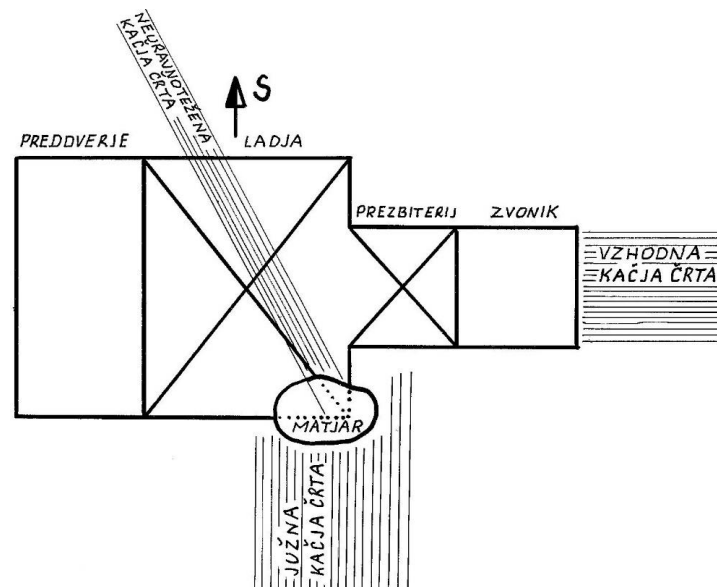
Ognjena točka karnijskega tročana je cerkvica sv. Marjete na Šmarjetni gori. Arhivske listine jo prvokrat omenjajo leta 1274. Konec 18. stoletja je bila prepuščena propadanju. Leta 1985 so pričeli z arheološkimi raziskavami, leta 1989 pa so cerkvico obnovili. Več o tem na povezavi: <https://www.dlib.si/stream/URN:NBN:SI:DOC-F8W78JC5/c130b6fb-0ade-435c-a8c8-91d27eb4068f/PDF>

Ognjena točka karnijskega tročana je delovala še pred izgradnjo cerkvice, torej pred prihodom krščanstva. Kako lahko to trdimo? Ko so arheologi očistili ruševine, so na jugovzhodnem vogalu objekta našli matjar – veliko skalo, ki je bila ognjena točka starega tročana.

Slika 2: Matjar – ognjena točka prvotnega tročana.

V tej skali je zapisanih več stvari: znanje naših prednikov, ki so živeli tod še pred prihodom krščanstva, odnos prvih krščanskih skupnosti do starih znanj o delovanju naravnih moči, in neznanje naše kulture, ali bolje rečeno nazadovanje njene zavesti. V nadaljevanju pogledjmo, kako lahko vse to preberemo?

Slika 3: Kačje črte, ki izhajajo iz cerkvice sv. Marjete na Šmarjetni gori.

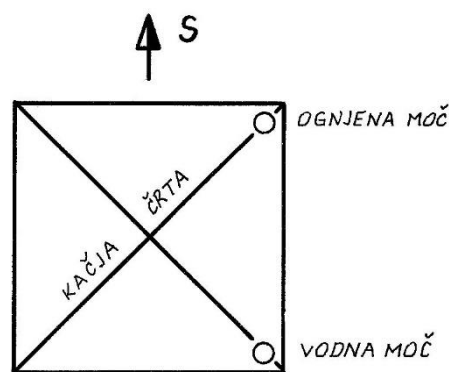
Iz vsake točke tročana izhajajo kačje črte. Cerkvica sv. Marjete ima ognjeno moč. Ognjena moč se krepi na visokem, ozkem in koničastem objektu z veliko maso. Kačje črte vedno

izhajajo iz točke največje moči oziroma iz najmočnejšega nasprotnega potenciala. Tako se vede ognjena moč v naravnem sistemu. Pri tej cerkvi ima takšno obliko zvonik. Teoretično bi morale vse kačje črte izhajati iz zvonika, vendar ni tako. Najmočnejša in najširša kačja črta izhaja prav iz skale, ki je zdaj vzdana v jugovzhodni vogal cerkve in teče proti jugu – proti točki zemeljske moči, kot je razvidno iz slike 3. To daje slutiti, da so cerkev postavili na nekdanjem svetem prostoru, na delujočo točko ognjene moči, ki je še vedno dejavna.

Toda zakaj so cerkev zidali prav okoli jugovzhodnega vogala? Vse kaže, da je ta točka njeno središče, saj so skalo v cerkvi ohranili, še danes štrli iz podlage, niso jo razklali in izravnali s tlemi. Le zakaj neki, saj naj bi v cerkvi častili Boga in ne skale? Lokacija skale je torej povezana z ravnotežjem v objektu, ki se zagotavlja z odstranitvijo kačjih črt, ki potekajo po diagonalah kvadrata.

O kačjih črtah, ki potekajo po diagonalah naših hiš, je poročal Pavle Medvešček v svoji knjigi *Iz nevidne strani neba*, stran 131.

Ravnotežje v hiši se vzpostavi takrat, ko izginejo kačje črte po diagonalah objekta. Naši predniki so to dosegali na več načinov: s krajinskim tročanom, z zunanjim tročanom, ki so mu rekli binkl, in z notranjim uglaševanjem objekta.

Slika 4: Notranje uglaševanje objekta z vodno ali z ognjeno močjo.

Na sliki 4 je prikazan način notranjega uglaševanja objekta z vodno ali z ognjeno močjo. Če kamen z vodno močjo postavimo v jugovzhodni vogal, se objekt uglasi. Enako se uglasi, če kamen z ognjeno močjo postavimo v severovzhodni vogal. V obeh primerih se objekt uglasi tako, da dobi zemeljsko moč. V primeru cerkvice sv. Marjete pa to ne bi bilo najbolj prav, kajti ona mora imeti ognjeno moč, sicer tročan ne deluje.

V jugovzhodni vogal cerkvice so nekdanji graditelji postavili matjar z ognjeno močjo, kot vidimo na sliki 3. Simulacija pokaže, da se v takem primeru kvadratni objekt sploh ne uglasi. Ognjena točka se razglasi. Če bi bila razglašena ognjena točka, bi bil razglašen ves tročan. Naredimo še eno simulacijo in kvadratu dodajmo manjši pravokotnik, tako kot je prikazano na sliki 3. Torej, če k cerkveni ladji dodamo še prezbitერიj in nato ognjeno moč prenesemo na jugovzhodni vogal, se uglasi celotni objekt. Kačje črte, ki tečejo čez vogale, izginejo, vendar se objekt ne uglasi na zemeljsko moč, ampak na ognjeno, torej natančno tako, kot je prav. To daje slutiti, da so graditelji zelo dobro poznali tehnologijo predkrščanske kulture, torej

zakonitosti naravnih sistemov, in jo v našem primeru vgradili v omenjeno cerkvico. Sezidali so jo okoli matjarja tako, da je ohranila ognjeno moč.

V cerkvici je zelo visoka ognjena moč, ki je razporejena po vsem objektu. Ognjeno moč še dodatno krepi zvonik, zaradi svoje oblike in mase, ki je veliko večja od mase matjarja, vgrajenega v objekt. Ko so cerkvico sezidali na nekdanjem svetem prostoru, prostor s tem niso uničili, temveč so ga močno okrepili, povečali so mu potencial ognjene moči. Da so mu povečali potencial, dokazuje vir kačje črte, ki teče proti vzhodu, proti vodni točki. Kačja črta zmeraj izbere najbližjo točko velike moči. Tokrat je izbrala zvonik, ker je bližje, najbolj vzhodno od vodne moči v strugi reke Save.

Naša kultura je pozabila staro znanje

Karnijski tročan je gotovo pomemben spomenik nesnovne kulturne dediščine, saj razkriva izjemno znanje naših prednikov, znali so zgraditi »stroj«, ki deluje že več kot tisoč let. Ljudje, ki so sodelovali pri obnovi njegovih delov, so pomagali ohranjati našo kulturno dediščino. Razumevanje tehnologije naravnih sistemov se je povečalo šele po raziskavah, ki sta jih opravila Pleterski in Medvešček. Leta 1989, ko je bila cerkvica obnovljena, pa tega znanja še ni bilo, zato se je vanjo prikradla drobna napaka, ki ni toliko velika, da bi porušila delovanje tročana, prispeva pa k nastanku motnje na čustvenem nivoju, ki jo tročan odlaga v polje vodne moči na vrhu Gradišča.

Oglejmo si notranjost cerkve, ki je bila obnovljena v skladu z ugotovitvami arheologov. V jugovzhodnem vogalu je še zmeraj skala, nekdanje sveto mesto oziroma točka ognjene moči, kot je razvidno iz slike 5.

Slika 5: Matjar – točka ognjene moči. Polica, ki moli iz zida, ima vodno moč.

Iz teorije o delovanju naravnih sistemov izhaja, da sta ognjena in vodna moč bistvena elementa sistema. Iz nasprotij njunih potencialov se poraja zemeljska moč, ki je veliko močnejša od seštevka obeh. V tem sistemu morata biti ognjena in vodna moč druga poleg druge, vendar med seboj oddaljeni, da se ustvari razlika v potencialu in sistem deluje. Zelo narobe pa je, če v ognjeno moč vgradimo vodno moč. V takem primeru nastane kaotično polje, ravnotežje se začne podirati.

Pri obnovi cerkvice so levo od skale, ki je izvor ognjene moči, vzdali kamnito polico. Ta je postavljena vodoravno in moli iz zida. Tako postavljena polica ima vodno moč. Sporna je le polica in ne sveča ali kip sedeče Marije na njej. Oba stojita pokonci, zato imata ognjeno moč. Meritev moči na čustvenem nivoju pokaže enako neravnotežje kot motnja, ki jo izmerimo v polju vodne moči na Gradišču. Motnja ni tolikšna, da bi porušila delovanje sistema, vendar dovolj velika, da poruši ravnotežje v človekovi avri, če stoji na Gradišču, kamor se motnja odlaga.

Kip sedeče Marije je bil v prvotni cerkvici verjetno umeščen v vogal nad skalo z ognjeno močjo. Skala je bila obzidana s kamnitim zidom, temelj zidu je še vedno viden in na vrhu izravnana kot oltar. Taka oblika štrli iz tal, zato krepi ognjeno moč, torej v stari cerkvici pred obnovo ni bilo motnje, ki danes ustvarja neravnotežje na čustvenem nivoju. Iz starih fotografij pred obnovo cerkvice je jasno vidno, da na tem mestu prej v zidu ni bilo nobene police.

Iz lokacije kamnite police izhaja še ena šibkejša kačja črta, ki teče proti severozahodu in je razglašena. Ta kačja črta cerkvico povezuje v naslednji naravni sistem, ki pa ga nismo proučevali. Zanimiva pa je, ker nakazuje na naslednjo mogočo neuravnoteženo povezavo. Če je namreč razglašena kačja črta, je razglašen cel sistem, ki ga ta kačja črta povezuje. **Narava pa teži k ravnotežju, zato je karnijski tročan kar sama ločila od naslednjega, ki ni pravilno uravnotežen.** Tukaj vidimo že drugi primer samoregulacije naravnih sistemov.

Točka zemeljske moči

Lahko se vprašamo, zakaj so pred skoraj tisočletjem postavili cerkvico na Šmarjetni gori, in to natančno tako, kot je treba. Kaj kmalu lahko ugotovimo, da so to lokacijo izbrali načrtno, ker so poznali delovanje naravnih sil, sicer bi jo postavili malo dlje in proti vzhodu, na ravnini, kjer je ne bi bilo treba zidati na strmem pobočju in sezidati še visokih podpornih zidov. Na zdajšnjo lokacijo je bila umeščena prav zaradi velike skale, ki je bila že od prej ognjena točka starega tročana.

Tročane se postavlja zaradi zemeljske moči, ker je ta najbolj primerna za ljudi. Tistikrat na pobočju Šmarjetne gore ni živelo veliko ljudi, torej tročana tam niso postavili zaradi zemeljske moči na območju njegovega polja, temveč zaradi moči njegove zemeljske točke.

Zemeljska točka karnijskega tročana je Šempetrski grad v dolini, tik preden se teren začne vzpenjati proti Šmarjetni gori. Prikazuje ga slika 6. Zemeljska moč je združena iz ognjene in vodne moči, torej je nekje vmes med njima. Tudi pravšnja lokacija te moči je nekje vmes, ne na hribu in ne v dolini.

Zemeljsko točko tročana ustvari narava sama na najbolj primerni lokaciji, vendar jo mora označevati objekt dovolj velike mase in z močjo, ki je primerljiva z močjo drugih dveh točk. Masa Šempeterskega gradu je dovolj velika, da uravnoteži delovanje karnijskega tročana. Verjetno je bila ta lokacija nekako poudarjena že pred postavitvijo gradu, saj v naravi ne more biti drugače, vendar tega ne vemo. Četudi so bile pred graditvijo gradu na tej lokaciji nagrmadene skale, ki bi lahko označevale zemeljsko točko, so jih verjetno porabili kot gradbeni material.

Zgodovina pravi, da je bila posest, kjer je grad, sprva v lasti freisinških škofov, vendar jim je bila že tako zgodaj odtujena, da je ohranjeni srednjeveški urbarji sploh ne omenjajo več. Kdorkoli je že zgradil grad, naj je bil plemič ali škof, je vedel za karnijski tročan in njegovo povezavo s cerkvico na Šmarjetni gori, kajti ta povezava je gradu zagotavljala izjemno ugodno zemeljsko polje, ki je omogočalo prijetno bivanje in delovalo zdravilno na prvega lastnika in vse naslednje. Ta naravni sistem je še zmeraj dejaven in zelo stabilen.

Slika 6: Severovzhodni vogal Šempeterskega gradu v naselju Stražišče.

Karnijski tročan, takšen kot je danes, so postavili zato, da bi se lastnik gradu dobro počutil. Srednjeveški graditelji so dobro vedeli, kje in kako graditi. To jim že moramo priznati, njihovo znanje je bilo na višji ravni od znanja današnjih graditeljev.

V srednjem veku so v mrežo moči povezali celotno pokrajino, in to je očitno, saj iz južnega dela Šempeterskega gradu izhajajo še tri široke kačje črte in tečejo proti Kranju, vendar so razglašene. Kačja črta izhaja tudi iz zahodne stene gradu in je razglašena. Iz severne stene pa izhajajo še tri široke in uravnotežene kačje črte. Tista, ki izhaja iz vzhodne stene pa grad povezuje z vodno točko karnijskega tročana. [Razglašene povezave iz zemeljske točke v](#)

prostor nismo raziskovali, vendar je to že tretji primer samoregulacijske sposobnosti narave, saj je tudi tokrat razglašene sisteme ločila od tročana, ki deluje odlično.

Na severovzhodnem delu posestva je kapelica sv. Petra. Postavljena je na križišče kačjih črt, je uglašena in ima zelo visoko zemeljsko moč. Z zahodno kačjo črto je pripeta na grad. Verjetno je to ena najmočnejših točk v Kranju. Ne vemo čemu so potrebovali tako visoko moč. Naše simulacije s polji podobnih moči so pokazale, da je mogoče s takimi polji izbrisati travme iz preteklosti in vplivati na izboljšanje stanja pri sicer neozdravljivih boleznih.

Ali je morda predkrščanski tročan napajal vinograd

Ko smo si ogledovali pobočje hriba Gradišče, smo opazili, da je celotno južno pobočje hriba v terasah. To daje slutiti, da so nekoč na Gradišču gojili trto. Na to kažejo tudi nekatera ledinska imena, na primer Pot v Torklo in Na vinograd.

Morda prav to pojasnjuje, čemu so postavili prvotni tročan. Zdajšnji tročan odlaga odvečno vodno moč na vrhu Gradišča. Vodne moči se porabi toliko, kolikor se je lahko zmeša z ognjeno močjo, omenili smo razmerje 2 : 1. Ko so na Šmarjetno goro umestili cerkvico, so močno povečali ognjeno moč glede na predhodni matjar, ki je bil na vrhu gore.

Če je bila v starem tročanu na Šmarjetni gori manjša ognjena moč kot je zdaj, je bilo v tročanu še več odvečne vodne moči, če predpostavimo, da je struga Save ves čas približno enaka. Večji ostanek vodne moči pa pomeni, da separirana vodna moč obvladuje še širše območje na Gradišču. Potemtakem lahko domnevamo, da je bilo celotno pobočje Gradišča z vinogradi vred postavljeno v uglašeno vodno moč.

Pavel Medvešček – Klančar v svoji knjigi *Motnik, posebno in obredno vino* poroča o vinogradih, ki so bili nekoč zasajeni v bližini Kanala, na južnih pobočjih nad reko Sočo. Vino je dobilo ime po vinogradu Motnik. Vinograd ima vodno moč, na njem so bili trije kamni z vklesanimi znaki vodne moči, ki so jim rekli canfi. Niso bili povezani v tročan, ker take povezave narava ne dovoli, so le krepili vodno moč v okolici. Če postavimo kamen z vodno močjo na lokacijo z vodno močjo, ta samo okrepi vodno moč.

To daje slutiti, da so nekoč iz nam neznanih razlogov gojili trto na lokaciji z vodno močjo. Tako so dobili natančno tako vino, seveda z osredotočenim, uglašenim poljem. Zakaj naj bi bilo takšno vino boljše od tistega, ki ima na primer zemeljsko moč, pa ne vemo.

Arheologi so na Gradišču našli ostanke iz halštatske kulture (800 do 500 let pred našim štetjem). Zanimivo, da ostankov niso našli na vrhu hriba, ampak nekoliko niže, tam, kjer je zdaj stolp z antenami. To daje slutiti, da ni šlo za ostanke gradišča, ker so bila gradišča na vrhu najvišje vzpetine. Morda je bila zgradba povezana z vinogradom in z uporabo zdravilnega vina z vodno močjo? Tako vino še najdlje ohranja svoje lastnosti, če ga hranimo na lokaciji z vodno močjo in ne na kateri drugi.

Pod hribom Gradišče je naselje Stražišče. Ime naselja namiguje na stražo. Kaj neki so stražili na tisti lokaciji pod hribom? Morda trto in vino s posebnimi lastnostmi?

Te ugotovitve pa nas spet napeljejo k osnovnemu namenu postavitve prvotnega tročana. Verjetno so ga postavili zato, da bi na pobočjih hriba Gradišče pridelovali zdravilno vino. Stari tročan ni sprožal motenj na čustvenem nivoju. Do drobne napake je prišlo šele 2500 let pozneje, ko so obnovili cerkvico, ker so ljudje pozabili na naravne moči.

Po sledovih motnje na čustvenem nivoju

S sodelavci smo iskali pot, po kateri motnja na čustvenem nivoju prihaja v polje separirane vodne moči na Gradišču. Ker smo motnjo izmerili z radiestezijsko metodo, ki se lahko tudi zmoti, saj meri človek, ki je zmotljiv, smo jo želeli preveriti še drugače. Razglašeno polje velike moči ustvarja entitete na astralnem nivoju, ki človeka zelo izčrpajo, saj za svoje delovanje porabljajo njegovo moč. Še enkrat smo šli na lokacijo in polje je znova porušilo avro nekaj oseb. Tako porušenje se občuti na telesu brez merjenja, saj postane človek šibak. Ko človek zapusti sporno območje, si lahko z ustreznim znanjem povrne ravnotežje.

Na severozahodnem delu polja vodne moči na Gradišču smo našli kačjo črto, po kateri prihajata v polje odvečna vodna moč in omenjena motnja. Prvotno je po tej kačji črti prihajala samo odvečna vodna moč. Kačja črta prihaja v polje po grebenu hriba in teče proti cerkvici na severozahodu, kot je razvidno iz slike 1. Je vedno močnejša od polja, vsaj za stokrat, torej je tudi njena razglašenost enaka. Izmerili smo jo z radiestezijsko metodo in po občutju, saj so se znova pojavile entitete, ki so porušile avro. Isto kačjo črto smo preverili še pri cerkvici. Izhaja iz lokacije, kjer stoji prvotni matjar in se odcepi v smeri proti Gradišču. Zelo razločno se jo lahko locira na cesti pod cerkvico, kjer poteka proti Gradišču kačja črta z motnjo, približno osem metrov naprej pa lahko izmerimo uglašeno kačjo črto, ki poteka proti jugu, do zemeljske točke tročana.

Tročan je dislociral motnjo in jo odložil na določeno lokacijo, podobno kot mi odlagamo smeti. Ostalo polje tročana se je ohranilo uravnoteženo. **To je že četrti primer samoregulacijske sposobnosti naravnih sistemov, ki smo ga opisali v tem besedilu.**

Tročan je sicer zelo stabilna struktura, lahko pa se v njem pojavijo tudi motnje, vendar jih zna tročan tudi samodejno uravnati. Lahko bi celo rekli, da ima razum. Ta razum se kaže tudi v tem, da vsakemu človeku, ki se znajde v njegovem polju, dodeli v avro določeno moč, tolikšno, kolikšno človek v tistem trenutku lahko sprejme in ne večjo, čeprav je v tročanu na voljo veliko več moči.

31. 10. 2018

Franc Šturm